

Sygn. akt III Ca 1580/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej

w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 19 marca 2018 r., sygn. akt I C 1611/17

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od powódki na rzecz pozwanego 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Marcin Rak

Sygn. akt **III Ca 1580/18**

UZASADNIENIE

Postępowanie toczyło się w trybie uproszczonym, a sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 505¹³§2 k.p.c. uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji ograniczone jest do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazać zatem trzeba, że wyrokiem z 9 maja 2018 roku Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego 287 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu. Roszczenia, które Sąd Rejonowy uznał za niezasadne związane były z zawarciem i realizacją umowy nr (...), z dnia 10 października 2011 roku, o wydanie i używanie karty kredytowej. Podstawą oddalenia powództwa było przyjęcie, że powódka nie udowodniła roszczenia albowiem nie przedłożyła dokumentacji pozwalającej na ustalenie dalszego okresu uprawniającego do korzystania z karty (ponad 12 miesięcy wynikające z umowy zasadniczej), warunków wypowiedzenia umowy oraz powiązanie roszczenia opisanego w wyciągu z ksiąg bankowych z historią rachunku kredytowego. Wskazał też Sąd Rejonowy, że limit kredytowy wynosił 700 zł, a roszczenie pozwu przekraczało tę kwotę. Numer wskazany na umowie był nadto inny niż numer widniejący na pozostałych przedłożonych dokumentach. Dowodem spornych okoliczności nie mógł być – w ocenie Sadu Rejonowego

- wyciąg z ksiąg bankowych zważywszy, że miał on jedynie charakter dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka zarzucając naruszenie:

- art. 227 k.p.c. w zw. z 233§1 k.p.c. poprzez uznanie, że powódka nie udokumentowała roszczenia gdy dowodzą go złożone do akt: umowa, wypowiedzenie i wyciąg z ksiąg bankowych oraz wezwanie do zapłaty, a w konsekwencji brak było potrzeby dowodzenia dalszych okoliczności,

- art. 207§3 k.p.c. poprzez zaniechanie wezwania powódki do wyjaśnienia wątpliwości,

- art. 229 k.p.c. przez uznanie konieczności udokumentowania faktu zawarcia umowy gdy fakt ten nie był kwestionowany,

- art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie że powódka nie wywiązała się z obowiązku dowodowego.

Formułując te zarzuty domagała się zmiany wyroku i uwzględnienia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie, stosownie do wymogu z art. 221 k.p.c. pozwany wdał się w spór i wskazał, że przeczy twierdzeniom powódki co do istnienia określonych w pozwie roszczeń. W szczególności zakwestionował aby wynikały one z załączonych do pozwu dokumentów. Zaprzeczone okoliczności wymagały dowodów, stosownie do art. 227 k.p.c. a obowiązek ich przedstawienia obciążał stronę, która z ich udowodnienia wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne, co z kolei wynikało z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Odnośnie art. 232 k.p.c. wskazać zatem trzeba, że co do zasady adresowany jest on do stron postępowania, określając ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącą. Do stron należy inicjatywa dowodowa, rzeczą sądu jest natomiast ocena dowodów, pozwalająca na poczynienie ustaleń. Sąd pierwszej instancji nie przeprowadził żadnego dowodu z urzędu ani nie zarządził żadnego dochodzenia w celu uzupełnienia materiału dowodowego. Sąd Rejonowy, wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, oparł się w całości na materiale dowodowym zaoferowanym przez powódkę, a w sprawie nie zachodziły podstawy do prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu.

Nie był też skuteczny zarzut naruszenia art. 229 k.p.c. , skoro jedną przyczynami oddalenia powództwa było niewykazanie aby należności dochodzone pozwem wynikały z załączonej do akt umowy, jak i niewykazanie wysokości dochodzonych roszczeń. Okoliczność, że pozwany nie zaprzeczył faktowi zawarcia tejże umowy nie mogła więc prowadzić do poczynienia ustaleń mogących prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Nieuzasadnionym był także zarzut naruszenia art. 207§3 k.p.c. Sąd Rejonowy doręczył bowiem powódce odpis sprzeciwu pozwanego z zawiadomieniem o terminie rozprawy. Powódce znany był zatem zakres zarzutów, a jej przedstawiciel mógł stawić się na rozprawie i złożyć dalsze wyjaśnienia w trybie art. 210§1 k.p.c. i art. 212§1 k.p.c. Skoro z możliwości wydelegowania przedstawiciela lub pełnomocnika powódka nie skorzystała, to nie może obecnie czynić zarzutu, że Sąd Rejonowy nie skierował do niej odrębnego pisemnego wezwania do przedstawienia stanowiska czy złożenia dodatkowych wyjaśnień. Rozprawa, co wynika z art. 210§1 k.p.c. służy bowiem przedstawieniu stanowiska w formie ustnej, zaś regulacja art. 207§3 k.p.c. odnosi się do wymiany pism następujących przed jej rozpoczęciem. Skoro wymiana taka nastąpiła, to Sąd Rejonowy po wywołaniu rozprawy o terminie której przedstawiciele stron byli prawidłowo powiadomieni, wobec niestawiennictwa zainteresowanych, był uprawniony do jej zamknięcia po przeprowadzeniu czynności wyczerpujących wnioski stron.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233§1 k.p.c. należało mieć na względzie, że zgodnie z utrwalonym i jednolitym orzecznictwem, ocena dowodów jest prawem sądu przeprowadzającego postępowania dowodowe w pierwszej instancji. Prawo to wyraża istotę sądenia. Strona chcąc podważyć sędziowską ocenę dowodów musi wskazać na istnienie sprzeczności w rozumowaniu sądu w świetle zasad logiki formalnej, kojarzenia faktów czy wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Niewystarczające jest przy tym, przedstawienie własnej, odmiennej oceny bowiem stanowi to, jedynie polemikę z ustaleniami sądu, która nie może odnieść skutku. Skarżący obowiązany jest do wskazania przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 233§1 k.p.c. oraz ich wpływu na treść rozstrzygnięcia. Wymaga to wykazania np. błędów sądu w logicznym rozumowaniu, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadziłyby do odmiennych wniosków. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. To bowiem sąd według swobodnego uznania i działając w granicach wyznaczonych przez art. 233§1 k.p.c. decyduje, którą spośród prawdopodobnych wersji uznaje za prawdziwą. Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233§1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska.

Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego wskazał na podstawy wyciągniętych wniosków, a podstawy takiego wnioskowania nie wykraczały poza ramy zakreślone w art. 233§1 k.p.c. Poczynione ustalenia i wyciągnięte przez Sąd Rejonowy wnioski, Sąd Okręgowy uznał za własne. W tym aspekcie zaakcentowania wymaga, że do akt sprawy nie złożono całościowej historii rachunku opisującej poszczególne dokonane transakcje od chwili zawarcia umowy w 2011 roku. Taki zupełny wyciąg niewątpliwie wskazywałby czy umowa była faktycznie przedłużana na kolejne okresy i jak narastało zadłużenie. Istotą korzystania z karty płatniczej czy kredytowej jest bowiem wielokrotne pobieranie środków z rachunku, względnie zadłużanie się w jego ciężar, a następnie spłacanie tak powstałego zadłużenia. Przedłożony przez powódkę dokument wskazuje jedynie na jednorazowe „uruchomienie kredytu” na kwotę 800,19 zł w dniu 4 kwietnia 2016 roku i powiększenie tej kwoty w dniu 5 kwietnia 2016 roku o odsetki w wysokości 50,47 zł. Dokument ten odnosi się przy tym do umowy numer (...), podczas gdy umowa, z której miały powstać sporne roszczenia, została zawarta niemal 5 lat wcześniej, bo 10 października 2011 roku i nosiła numer (...). W jej treści brak było nadto wskazania numeru rachunku bankowego, z którym miałyby być powiązana. Powódka nie przedłożyła też dokumentacji źródłowej potwierdzającej jej twierdzenia – podniesione zresztą dopiero w apelacji – co do praktyki dotyczącej przenoszenia zaległych zobowiązań na inny rachunek, jak i faktu dokonania takiego przeksięgowania w zakresie spornych w sprawie roszczeń.

Trafnie ocenił też Sąd Rejonowy, że zgodnie z art. 95 ust 1a ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r., poz. 2187 ze zm.) złożony do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych powódki nie miał mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Zgodnie z art. 245 k.p.c. mógł więc dowodzić jedynie tego, że osoby umocowane do działania w imieniu powódki oświadczyły, że pozwany jest dłużnikiem powódki. Takie oświadczenie nie mogło w okolicznościach sprawy, w których pozwany tym oświadczeniem przeczył, stanowić dowodu istnienia spornego zobowiązania.

Wszystkie te okoliczności prowadzić musiały do oddalenia apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Zasądzona na rzecz pozwanego należność obejmowała wynagrodzenie jego pełnomocnika ustalone w wysokości opłaty minimalnej, odpowiedniej do wartości przedmiotu zaskarżenia, na podstawie §2 pkt 2 w zw. z §10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

SSO Marcin Rak